

stavní práva jiných věřitelů nebo pro nároky třetími osobami na ně činěné. Vymáhající věřitelce musilo být známo, že povinný má v bytě ještě jiné movité věci, než zabavené 2 knihovny a 2 obrazy originály, an podle zájemního protokolu výkonný orgán ustal v dalším zabavení proto, že přibližná cena zabavených věcí stačila podle jeho odhadu ke krytí vymáhané pohledávky a vymáhající věřitelka mohla se dotazem u výkonného orgánu dovědět, že povinný obývá byt o třech pokojích luxusně zařízených. A poněvadž není zcela jasno, že by ostatní dosud nezabavené movité věci povinného nestačily ke krytí vymáhané pohledávky, není podmínek pro uložení vyjevovací přísahy povinnému podle § 47 druhý odstavec ex. ř. Podmínkou vyjevovací přísahy není ovšem, by vymáhající strana vedla bezvysledně exekuci několikrát. To však platí jen, nelze-li uspokojení dosáhnouti ani exekucí na movité věci dosud exekucí nezasažené, o což se vymáhající strana dosud ani nepokusila.

Čís. 11994.

Rozhodnutí o útratách v rozsudku procesního soudu první stolice jest pokládati za usnesení, byl-li rozsudek napaden jen ve výroku o útratách. Lhůta ku placení útrat nepočíná tu teprve pravomocí rozsudku, nýbrž dnem doručení usnesení povinné straně, nebyl-li přiznán rekursu odkladací účinek podle § 524, první odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R I 801/32.)

Rozsudek prvního soudu ze dne 12. března 1932 byl doručen dlužníku dne 28. dubna 1932. Dlužník podal proti rozsudku včas rekurs co do výroku o útratách, jemuž rekursní soud usnesením ze dne 24. května 1932 nevyhověl. Toto usnesení bylo doručeno dlužníku dne 6. června 1932. Návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 11. června 1932 na povolení exekuce k vydobytí útrat soud první stolice usnesením ze dne 13. června 1932 vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Napadeným usnesením byla povolena mobilární exekuce podle rozsudku ze dne 12. března 1932. Proti tomuto rozhodnutí byla však co do výroku o útratách podána včas stížnost, jež byla vyřízena usnesením rekursního soudu ze dne 24. května 1932. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli teprve dne 6. června 1932. Podle toho minula čtrnáctidenní lhůta k zaplacení teprve dnem 20. června 1932, nikoliv dnem 11. června 1932. Jeví se tudíž exekuční žádost v tento den podaná předčasnou, pokud se týče útrat 838 Kč, bylo ji odmítnouti pro předčasnost.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rozhodnutí o útratách v rozsudku procesního soudu první stolice jest pokládati za usnesení byl-li rozsudek napaden jen ve výroku o útratách a platí o něm proto ustanovení § 524 první odstavec c. ř. s. až na některé výjimky, o něž tu nejde, jak vysloveno bylo v rozhodnutí čís.

4743 sb. n. s. O usneseních však neplatí § 409 třetí odstavec c. ř. s., podle něhož počíná lhůta ku plnění pravomocí rozsudku (srovnej rozhodnutí čí. 2128, 3302 sb. n. s.), nýbrž počíná dnem doručení usnesení povinné straně, nebyl-li přiznán rekursu odkládací účinek podle § 524 první odstavec c. ř. s. Rozsudek první stolice obsahující usnesení o útratách byl doručen povinné straně dne 28. dubna 1932, tímto dnem počínala čtrnáctidenní lhůta k plnění a končila tudíž dne 12. května 1932. An byl podán exekuční návrh k vydobytí útrat 11. června 1932, prošla již lhůta k plnění (§ 7 ex. ř.) a, jelikož ze spisu neplyne, že podle § 524 druhý odstavec c. ř. s. bylo nařízeno prozatímní stavení výkonu, byla navržená exekuce prvním soudem povolena právem.

Čís. 11995.

Exekuce na základě říšskoněmeckého exekučního titulu.

Příslušnost říšskoněmeckého soudu podle tuzemských zákonů (§ 80 čí. 1 ex. ř.) má vymáhající věřitel soudu povolujícímu exekuci prokázati v návrhu na povolení exekuce.

Soud povolující exekuci zkoumá příslušnost cizozemského soudu podle tuzemského práva samostatně, nejza vázán názorem cizozemského soudu o jeho příslušnosti.

O předpis § 101 j. n. nelze opřít příslušnost cizozemského soudu k vydání exekučního titulu závazného pro zdejší soudy.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, Rv I 1405/31.)

Usnesením tuzemského krajského soudu byla povolena exekuce na základě vykonatelného rozsudku zemského soudu v Drážďanech k vydobytí hypotekární zápůjčky proti dlužníku jako přejímateli nemovitosti. Žalobou (odporem proti exekuci), o niž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli, by bylo uznáno právem, že usnesení povolující exekuci jest neplatné a že exekuční úkony na jeho základě provedené pozbývají působnosti. Dlužník v žalobě tvrdil, že příslušnost zemského soudu v Drážďanech jako soudu splniště, uplatňovaná vymáhajícím věřitelem není prý dána, poněvadž povinná strana, která sice ručí za žálovaný dluh následkem zákonných ustanovení současně se získáním nemovitostí, tento dluh nikdy výslovně nepřevzala jako osobní dlužník, nepřevzala tudíž místo splniště pro původní dluh platící, ježto ručí za tento dluh jen věcně, nikoliv však osobně. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v ý š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Nižší soudy nesprávně pokládají příslušnost německého soudu (zemského soudu v Drážďanech) za opodstatněnou podle tuzemských zákonů. Dovolatel to právem vytýká. Podle vládní vyhlášky čí. 131/1924 a § 328 něm. c. ř. s. nelze uznati německý exekuční titul (rozsudek a útratové usnesení), nebyl-li podle tuzemských zákonů německý soud pří-